

A woman is shown in profile from the left side of the frame, looking down at an open notebook she is holding with both hands. The notebook has handwritten text on its pages. The background is a soft-focus outdoor scene with a blue sky and a body of water in the distance. The overall lighting is warm and natural, suggesting a bright day. The text 'Green weg terug' is written in a red, cursive font across the upper right portion of the image.

Green
weg terug

Anne-Marie Hooyberghs

ANNE-MARIE HOOYBERGHS

GEEN WEG TERUG

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

De bel was al drie keer gegaan voordat Veronique de deur opendeed. De man die erachter stond, rolde misnoegd met zijn ogen. 'Dat werd tijd,' morde hij. 'Als je me niet gevraagd had om langs te komen, dan was ik alweer weggegaan omdat ik dacht dat je niet thuis was.'

'Kom binnen, Ruud.' Veronique reageerde niet op zijn woorden, maar draaide zich weer om en ging hem voor naar de woonkamer, waar het een chaos vanjewelste was. Kasten stonden open met al hun inhoud ernaast. De tafel en de sofa lagen vol met spullen en overal stonden halfvolle, helemaal volle of lege dozen.

Ruud keek verbaasd om zich heen. Veronique was normaal gezien nogal op haar netheid gesteld en haar appartementje was altijd een toonbeeld van orde. Behalve nu, nu leek het wel een slagveld. Hij keek weer naar Veronique. Ze was drukdoende om enkele wijnglazen in krantenpapier te wikelen en glimlachte toen ze zag dat hij haar verwonderd aankeek.

'Ik ga verhuizen,' zei ze laconiek.

'Wat?' Zijn ogen werden groot van ongeloof. 'Hoe?... Waar?...' Hij kwam niet uit zijn woorden. Hij begreep er helemaal niets van.

Hij en Veronique waren burens. Veronique en haar moeder, Denise Konings, woonden op nummer 10 en hij met zijn ouders en broer Ned op nummer 12. Als kind waren ze altijd al samen geweest en ze hadden nooit geheimen gehad voor elkaar. Dat veranderde enigszins toen ze opgroeiden, maar nooit in die zin dat de een niet wist wat de ander van plan was. Zodra Veronique was afgestudeerd in de economische en sociale wetenschap en aan het werk kon bij een bank, was ze op zichzelf gaan wonen in dit appartementje. Het was maar twee straten verder dan haar ouderlijk huis, maar ze had deze vrijheid nodig, zei ze, en hij had dat gewaardeerd en haar daarin gesteund.

Maar sinds haar moeder vijf maanden geleden overleden was, leek ze een zekere afstand te bewaren. Niet dat ze hem afwerde of hem niet toeliet in haar gevoelens, maar toch voelde hij iets wat hij niet kon thuisbrengen. Hij schoof het op het feit dat haar verdriet om haar moeder haar helemaal van haar stuk bracht en daarom zorgde hij dat hij altijd voor haar klaarstond. Ook nu, toen ze hem een berichtje stuurde met de vraag of hij even langs wilde komen.

'Ga je in het huis van je moeder wonen?' kon hij ten slotte uitbrengen. Dat leek hem de meest logische uitleg. Het stond toch maar leeg te wezen.

Ze schudde echter haar hoofd. 'Ik verhuis naar Brussel, Ruud.'

'Naar Brussel? Nu begrijp ik er nog minder van! Hoe moet dat dan met je werk en je moeders huis?'

Ze haalde quasionverschillig haar schouders op. ‘Ik heb gesolliciteerd bij Galant NV als directiesecretaresse en ze hebben me aangenomen, dus heb ik mijn werk bij de bank opgezegd.’

‘Galant NV?’

Ze knikte. ‘Een cosmeticabedrijf. Een dochterbedrijf, het moederbedrijf is gevestigd in Minnesota, Amerika.’

Ruud nam een halfgevolle doos van de sofa, zette deze op een lege plaats op de grond, liet zich beduusd neerzakken en keek haar strak aan. ‘Vertel me alles, Veer. Dit moet je beslist al langer uitgedokterd hebben.’

Hij gebruikte de afkorting van haar naam die hij haar had gegeven toen hij nog een peuter was en hij was haar zo blijven noemen.

Ze aarzelde heel even, maar toen greep ze naar een stapel boeken op de kast en nam er een dun schriftje uit met een kaft met een geruit patroon. Ze stak het omhoog zodat Ruud het goed kon zien. ‘Bij het doornemen van mijn moeders persoonlijke spullen vond ik dit schriftje. Daarin heeft ze aantekeningen gemaakt.’

‘Haar dagboek?’

Veronique schudde vertwijfeld haar hoofd. ‘Niet echt. Het beslaat slechts een korte periode, nog van voor mijn geboorte. Het zijn aantekeningen, met hier en daar een datum. Maar deze korte pennenvruchten geven me wel een beeld waarop ik niet was voorbereid. Volgens haar aantekeningen is mijn vader niet gestorven.’

Ruud keek haar nu ontsteld aan. ‘Niet? Maar we hebben nooit anders geweten dan dat je vader al gestorven was nog voordat jij geboren werd. Daardoor draag jij immers je moeders familienaam. Zij nam je bovendien elk jaar mee om bloemen op zijn graf leggen, dat zegt toch genoeg? Weet je zeker dat je je niet vergist?’

‘Dit schrift liegt er niet om, Ruud. Ik vrees dat ze me wilde doen geloven dat mijn vader dood was, en dat ze op die manier mijn vragen omtrent hem de kop in wilde drukken. Als kind nam mama me stevast mee naar een kerkhof vlak bij het dorpje waar ik de eerste twee jaren van mijn leven heb gewoond en liet ze me het graf zien waarop de naam “Paul Peeters” in de steen was gebeiteld, en ze liet me in de waan dat dit mijn vader was. Maar in dit boekje heeft ze opgeschreven dat mijn vader gewoon uit haar leven verdween omdat hij zijn carrière verkoos boven zijn liefde voor haar. Daarom heb ik Paul Peeters nagetrokken en het bleek om een zwaar gehandicapte, ongetrouwde man te gaan die van kindsbeen af stevast in een instelling zat. Hij is inderdaad gestorven tijdens mijn moeders zwangerschap, maar ik zie deze zwaargehavende jongeman nog geen verhouding met mijn moeder gehad hebben. Volgens betrouwbare bronnen kon hij de instelling niet eens uit.’

‘Je moeder kon hem toch altijd bezoeken en ze heeft je altijd verteld dat hij toen erg ziek was. Dan kan het toch kloppen?’

Veronique schudde haar hoofd. ‘Het klopt niet, Ruud. De man over wie mama het in haar schriftje heeft, was zo gezond als een vis en mijn moeder was stapelverliefd op hem. Volgens haar eigen woorden verdween hij om een carrière op te bouwen toen mama pas zwanger van me was. Niet omdat hij ziek of dood was.’

Ruud wees naar het schriftje in haar handen. ‘Als het Paul Peeters niet was, wie is het dan?’

Ze keek hem verslagen aan en haalde mistroostig haar schouders op. ‘Zelfs hierin lijkt het wel alsof mama de waarheid niet kenbaar wil maken. Ze beschrijft hem enkel als haar “prins”.’

‘Misschien was het fantasie en wilde je moeder gewoon een prins om van te houden?’

‘Zo ken ik mijn moeder niet, Ruud. Bovendien beschrijft ze de dag dat hij wegging als een tranendal. Ze moet dus wel erg veel van hem gehouden hebben. Haar hart werd gebroken en het is alsof de bladzijde inderdaad met tranen overgoten werd, gezien de opgedroogde vlekken die het papier hobbelig hebben gemaakt. Ik ben ervan overtuigd dat deze man mijn vader is en dat hij nog leeft.’

Ruud stak zijn hand uit naar het schriftje. ‘Mag ik?’

Veronique gaf het hem en keek stilzwijgend toe toen Ruud het begon te lezen. Het leek een eeuwigheid te duren voordat hij bij de laatste bladzijde aanbelandde, ook al waren het maar een veertiental beschreven blaadjes. Ten slotte keek hij weer op. ‘Zo te zien hield je moeder echt wel veel van deze man, maar haar “prins” koos uiteindelijk voor een carrière bij NV Galant in het Brusselse. Hij liet je zwangere moeder toch maar mooi in de steek. Je zou inderdaad kunnen stellen dat hij weleens je verwekker kan zijn, gezien de data die hier en daar vermeld staan. Maar je moeder kon eveneens een slippertje hebben gemaakt.’

‘Met wie? Met Paul Peeters?’ vroeg Veronique sarcastisch.

‘Of iemand anders. Je moeder zal in haar jonge jaren beslist nog wel andere mannen gekend hebben?’

‘Zou ze dat dan niet in haar schriftje beschreven hebben? Bovendien hield ze enorm van haar prins, dan heb je toch geen behoefte aan een slippertje?’

‘Het zou kunnen, maar zekerheid heb je niet. En toch besluit jij om hier je ontslag aan te bieden en bij Galant te gaan werken in de hoop daar je verwekker te vinden?’

Ze knikte.

‘Je bent gek, Veer. Je weet niet eens zijn naam!’

‘Ik wil weten wie mijn vader is. Ik wil gewoon weten hoe hij eruitziet en hoe hij is... wat ik van hem heb overgeërfd. Die onwetendheid maakt me juist zo nieuwsgierig. Zeker omdat mama zo weinig over hem vertelde, het leek wel alsof ze hem wilde uitvagen. Maar er gaat geen dag voorbij zonder dat ik aan hem denk, en me probeer voor te stellen hoe hij eruitziet. Het maakt me haast gek!’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Je baseert je alleen maar op gissingen! En als het waar zou zijn, ik zeg wel áls die prins je verwekker is, want vader kun je hem niet noemen, wie zegt dan dat hij daar nog werkt?’

‘In dat geval kunnen ze me waarschijnlijk wel zeggen tot wanneer hij daar gewerkt heeft en waar hij daarna naartoe getrokken is.’

‘Maar je hebt geen enkel aanknopingspunt! Je kent niet eens zijn naam en je weet niet hoe hij eruitziet.’

‘O, jawel! Ik lijk op hem. Dat is mijn grote troef, Ruud. Ik draag wel mijn moeders familienaam, maar voor de rest lijk ik helemaal niet op haar of op mijn grootouders van moederskant. Dat kan alleen maar betekenen dat ik vooral mijn vaders trekken geërfd heb. Dat is een begin.’

Zijn blik gleed over haar heen. Hij zag haar ravenzwarte, schouderlange, sluke haar, de lichtgetinte huid van haar gezicht, haar zachte, volle lippen, haar kleine, vastberaden kin en hield ten slotte stil bij haar diepbruine ogen. Het was waar wat ze zei. Ze leek in niets op haar moeder. Denise was blond geweest met grijsblauwe ogen, terwijl Veronique in haar gezicht een zuiders type was. Italiaans of Spaans, Catalaans misschien?

Veronique was ook lang en slank, in tegenstelling tot haar moeder, die eerder van gemiddelde lengte en iets voller kon genoemd worden. Eén meter vijfenzeventig, flitste het door hem heen, Veronique was één meter vijfenzeventig pure schoonheid, maar hij zag niet alleen haar uiterlijke schoonheid, ook innerlijk was ze mooi en puur, ook al kon ze soms koppig zijn zoals nu en bezat ze naast haar zuiderse trekken ook het temperament dat erbij hoorde. Hij moest toegeven dat hij van haar hield. Hij moest toegeven dat hij allang van haar hield, al vanaf zijn zeventiende, toen wist hij het zeker. Hij had het haar toen voorzichtig kenbaar gemaakt, maar ze had zijn liefde al vlug de kop ingedrukt. ‘Niet doen, Ruud,’ had ze hem te verstaan gegeven. ‘Toe, maak onze mooie vriendschap niet stuk. Ik wil me niet binden. Ik voel me nog te jong en wil genieten van mijn vrijheid.’

Hij had zich daaraan gehouden. Hij hield nog altijd van haar, maar liet het niet merken, hij liet het niet toe, al kon ze steeds op hem rekenen. Nu waren ze beiden vijftwintig en waren zijn liefde en vriendschap voor haar onveranderd gebleven, maar Veronique had, sinds zijn liefdesverklaring, toch een zekere afstand genomen die hij niet meer kon overbruggen. Het feit dat ze nu naar Brussel wilde verhuizen, versterkte dat gevoel. Hij raakte

haar langzaam maar zeker kwijt. Het beangstigde hem, maar aan de andere kant beseftte hij dat hij haar moest loslaten, dat hij zijn cupidopijlen ergens anders moest richten en dat hij zijn eigen leven moest leiden. Het zou hem moeilijk vallen, dat kon hij niet ontkennen, maar als dit Veroniques wens was, dan moest hij dat respecteren.

Hij knikte ten slotte. ‘Ik kan je niet tegenhouden, Veer. Het is jouw leven. Zo te horen heb je het al volledig gepland. Wat gaat er trouwens met je moeders huis gebeuren? Je kunt het toch niet laten leegstaan.’

‘Vanaf volgende week komen er huurders in te zitten. Een jong stel zonder kinderen. Ze vonden het fijn dat er nog meubels in stonden. Zo konden ze het wel enkele jaren volhouden tot ze iets definitiefs gevonden hadden. Ik heb gezegd dat ze bij problemen bij de burens terecht kunnen, bij jullie dus. Ik hoop dat jij of je ouders me dat niet kwalijk nemen, maar het heeft geen zin dat ik voor een lekkende kraan naar hier moet komen. Jullie kunnen net zo goed de loodgieter erbij roepen en me daarna de rekening sturen.’ Ze wist dat Ruud niet in het huis van haar moeder wilde gaan wonen. Hij had het best naar zijn zin bij zijn ouders Pauline en Roel, en bij zijn jongere broer Ned. Zelfs toen hij al een paar jaar werk achter de rug had en voldoende geld had gespaard om een appartement in te richten, verkoos hij het toch om thuis te blijven wonen. Hij hield er niet van om alleen te zijn, was zijn argument, en zijn ouders vonden het fijn om hun zonen onder hun vleugels te hebben. Bovendien had Ruud als verpleger in een ziekenhuis heel wisselende uren, en waar kon hij dan beter opgevangen worden dan bij zijn ouders die ervoor zorgden dat zijn bedje gedekt was en het eten klaarstond? Hij had gelijk, natuurlijk, maar Veronique kon zich er moeilijk in vinden. Zij had geen behoefte aan betutteling en ze hield ervan om alleen te zijn. Dat was ook de reden geweest waarom ze dit flatje voor zichzelf wilde zodra ze daar financieel toe in staat was.

‘Of jij moest toch zelf zin gekregen hebben om er te gaan wonen,’ probeerde ze toch nog. ‘Dan wimpel ik de nieuwe huurders wel af. Je mag er zelfs gratis wonen omdat ik er dan zeker van ben dat het goed onderhouden wordt.’

Hij schudde echter heftig zijn hoofd. ‘Niets voor mij om alleen te gaan wonen, Veer. Zelfs niet naast mijn ouders. Het zou trouwens geen verschil maken, want dan ga ik toch altijd naar hen toe. Zet gerust je nieuwe huurders erin. Ik zal het wel wat in de gaten houden en je contacteren wanneer dat nodig moet zijn.’

‘Dank je, Ruud. Ik wist dat ik op je kon rekenen.’

‘Ik wou dat ik nog meer voor je kon doen, maar Brussel is niet naast de deur en we hebben allebei een drukke baan. Ik hoop dat we elkaar af en toe nog eens kunnen zien.’

‘Mallerd! Natuurlijk zien we elkaar nog. Brussel is niet het andere eind van de wereld. Over de snelweg ben je er in een uurtje, nu, ja, misschien iets langer als je in een file zit. Bovendien zal ik je dagelijks overstelpen met berichtjes zodat je exact kunt volgen wat ik aan het doen ben.’

‘Daar reken ik op! Anders zou het weleens kunnen dat ik onverwachts bij je voor de deur sta.’

Veronique keek haar vriend glimlachend aan. Ruud zag er goed uit. Ruim een meter tachtig, blond, met een krachtig, intelligent gezicht, een gespierd lichaam en peinzende blauwe ogen. Hij hoorde bij haar, ze had nooit anders geweten, en ze besefte maar al te goed dat ze hem zou missen. Maar het werd tijd dat ze haar eigen weg ging. Wat ze nu ging doen, moest ze alleen doen. Dat voelde zo en dat wilde ze ook. Ze zou het dan ook niet wenselijk vinden dat Ruud constant aan haar deur zou staan om haar met raad en daad bij te staan.

‘Ik kan heus mijn mannetje wel staan, Ruud,’ zei ze dan ook. ‘Maak je maar geen zorgen. Vind je het goed als ik morgen kom om afscheid te nemen?’ Hij knikte. ‘Ik zal mijn ouders vast voorbereiden. Ze zullen zich net als ik zorgen maken. Bereid je dus maar voor.’

Veronique kon zich best voorstellen dat ze zich ongerust zouden maken. Pauline en Roel kenden haar haast net zo goed als hun eigen kinderen en sinds haar moeder dat vreselijke ongeluk had gekregen, leek het wel alsof ze de ouderlijke rol helemaal op zich genomen hadden. Ze zouden het niet goedkeuren, dat besefte ze wel degelijk. Net als Ruud zouden ze vragen naar het hoe en waarom. Dat was ook de reden geweest waarom ze alles had gedaan zonder hen op de hoogte te brengen. Nu was het een voldongen feit en kon ze niet meer omgepraat worden. Alles stond vast. Het flatje dat ze ginds gehuurd had vlak bij het kantoor van Galant NV, haar nieuwe baan en haar vastberadenheid om haar vader te vinden. Er was geen weg terug.

HOOFDSTUK 2

De secretaresse van de personeelsmanager, een iets te fel opgemaakte dame van middelbare leeftijd die zich voorgesteld had als Natalie, liep voor Veronique uit. Na een gang, een trap, een gigantische opslagruimte, een dubbele klapdeur, een weegruimte met enorme bascules en nog een gang, opende ze ten slotte een deur waarachter een felverlichte laboratoriumruimte tevoorschijn kwam. De ruimte stond vol met granieten laboratoriumtafels waarop bunsenbranders, erlenmeyers, glazen maatbekers, pipetten, statieven met proefbuisjes, computers en allerhande machines